

7

'เฮ้อ จักรพรรดิมีใหม่จะเป็นกันได้ง่ายๆ เลย'

ฉิเข้าทอดถอนใจให้กับชะตาชีวิตที่อาภัพของตนเอง

เสด็จพ่อของเขาคือจักรพรรดิผู้เก่งกล้าปรีชาที่สุดในประวัติศาสตร์
แคว้นฉิ แต่เป็นเพราะทรงปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรวบรวมแผ่นดิน
จงหยวนให้เป็นหนึ่งเดียว พระองค์จึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในสนามรบ จน
ในที่สุดก็ถูกลูกธนูดอกหนึ่งเด็ดพระชนม์ชีพสวรรคตบนหลังม้า และเป็น
เพราะทรงฝึกฝไ้อยู่แต่การทำศึกสงคราม จวบจนสิ้นพระชนม์พระองค์จึง
ไร้ผู้สืบบัลลังก์อย่างเป็นทางการแม้แต่คนเดียว มีเพียงพระอัครมเหสีและ
พระสนมอีกสองนางที่ทรงพระครรภ์เท่านั้น ทำให้เหล่าขุนนางชั่วกำเริบ
เสิบสานก่อการกบฏเพื่อแย่งชิงอำนาจขึ้น

ระหว่างการบุกรุกเข้าทำลายวังหลวง พระนางทั้งสามต้องหอบครรภ์
แก่หลบหนีเอาชีวิตรอด นับจากบัดนั้น แคว้นฉิก็ก้าวเข้าสู่ยุคมืดแห่งการ

เจ้าแผ่นดินจอมทรนง

ต่อสู้แย่งชิงอำนาจกันเองเป็นเวลาถึงสิบปี

จนกระทั่งเมื่อสิบห้าปีก่อน หลี่โหยวเหอและโจวเฟิงผู้ดำรงตำแหน่ง อัครเสนาบดีและแม่ทัพใหญ่ในปัจจุบัน รวมทั้งประมุขยุทธจักรบู๊จึงอินซึ่ง ปัจจุบันได้ล่องลับไปแล้วได้ร่วมมือกันก่อตั้งกองทัพธรรม นำกำลังประชาชน ลูกฮือขึ้นปราบปรามขุนนางโหดเรื่องอำนาจและขุมกำลังที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ จนพ่ายแพ้ราบคาบ สงครามจึงสงบลง จากนั้นก็ออกตามหาสายเลือด ของจักรพรรดิผู้ล่องลับ แต่พบเพียงฉีเซวียน น้องสาวต่างมารดาของฉีเฮ่า จึงจับนางปลอมตัวเป็นชายแล้วส่งขึ้นครองราชย์ แคว้นฉีจึงเริ่มเข้าสู่ยุคแห่ง ความสงบอย่างแท้จริง

แปดปีต่อมา หลี่โหยวเหอและโจวเฟิงหาตัวฉีเฮ่าพบ ตอนนั้นฉีเฮ่า ทำงานเป็นผู้จัดการโรงรับจำนำแห่งหนึ่ง มีความฝันอันสูงส่งเพียงว่าสักวันจะ เก็บเงินได้พอเป็นทุนรอนเปิดร้านของตนเอง

เพราะเหตุนี้ เมื่อมีคนมาคุกเข่าเชิญตัวเขาอย่างนอบน้อมให้กลับ เมืองหลวงไปครองราชย์สืบบัลลังก์ เขาจึงตกใจหัวใจแทบหยุดเต้น

เป็นจักรพรรดิ... อืม ฟังดูทรงอำนาจเปี่ยมบุญบารมีเหลือเกิน แต่เขา ไม่รู้จักวิธีการเป็นจักรพรรดินี่นา! หากพูดถึงเรื่องดีดลुकคิดทำการค้าละก็ เขามั่นใจว่าตนเองแคล่วคล่องเชี่ยวชาญ แต่การเป็นองค์จักรพรรดิ ถูก ไพร่ฟ้าประชากรราษฎรทั้งแผ่นดินแซ่ซ้องสรรเสริญว่า 'เจ้าเหนือชีวิต' ดูเหมือน จะห่างไกลกับเขาสิบหมื่นแปดพันลิ

ถึงเขาไม่คู่ควรจะถูกเรียกว่าบัณฑิตหรือปัญญาชน แต่อย่างน้อยก็ ร่ำเรียนมาหลายปี รู้ดีว่าการเป็นเจ้าแผ่นดินนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้นจึง ยินกรานไม่ยอมรับปากมาโดยตลอด

ทว่าหลี่เหยวเหอและโจวผิงไม่ยอมทิ้งสายเลือดจักรพรรดิผู้ล่วงลับให้ตกยากอยู่ในหมู่ชาวบ้าน พยายามคะยั้นคะยอให้เขาเข้าเมืองหลวงไปพำนักอยู่ที่จวนเสนาบดีเป็นการชั่วคราว วันๆ เอาแต่บ่นเรื่องโง่เขลาเบาปัญญาของฉีเซวียนให้ฟัง หัวงระตุ้นจิตใจเขาให้อึกเหิม จะได้แสดงตัวไปแย่งชิงบัลลังก์จากฉีเซวียน

ฉีเฮ่าปฎิเสธในทุกทาง บางทีคงเป็นเพราะนิสัยรักญาติพี่น้องที่ติดมาจากสายเลือดคนสกุลฉี เพราะนับแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมีเรื่อง พี่น้องหันหน้าประทัดประหารกันเพื่อแย่งชิงบัลลังก์ หลังจากฉีเฮ่าได้พบหน้าฉีเซวียนแค่ครั้งเดียว ก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะไม่แก่งแย่งชิงดีกับนาง

แต่เรื่องราวกลับพลิกผันเกินความคาดหมาย ฉีเซวียนซึ่งเพิ่งอายุเพียงยี่สิบกำลังอยู่ในวัยแรกรักกลับสละบัลลังก์หนีตามบู๊จิ้งจิ้งวันไป ขณะที่ยุทธจักรนั่นเอง ทั้งสองได้ล่องลำเข้าไปในอาณาเขตเขาวินเมิ่ง ดินแดนแห่งภูตผีปีศาจโดยไม่รู้ตัว ถูกปีศาจในหุบเขาคร่าชีวิตไปก่อนวัยอันควร

ภายใต้สถานการณ์บีบคั้น ฉีเฮ่าจึงจำใจต้องรับตำแหน่งเป็นจักรพรรดิอย่างหมดทางเลือก

แต่การขึ้นครองบัลลังก์ครั้งนี้มิได้อยู่ในสถานการณ์ปกติ เขามีได้ถือกำเนิดในกำแพงวัง มิได้รับการอบรมเลี้ยงดูเช่นรัชทายาท ดังนั้นเมื่อต้องรับหน้าที่อันหนักอึ้งอย่างกะทันหัน จึงต้องบริหารราชการบ้านเมืองอย่างสิ้นเปลืองเรียวแรงและสมองยิ่งนัก

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงลัดนิ้วเดียวบัลลังก์จักรพรรดินี้ถูกเขานั่งมาครบห้าปีแล้ว ทุกวันเขาทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย ลอบแค้นใจที่วันหนึ่งไม่มีเวลาเพิ่มขึ้นอีกสักสองสามเท่า ทำเอาชายหนุ่มที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบห้า

เจ้าแผ่นดินจอมทรนง

อย่างเขาถูกงานราชการที่ยุ่งเหยิงเคี้ยวกรำจนเริ่มมีผมหงอกเล็กน้อย

ตอนนี้เขาคำนึงที่จะส่งกระจกอีกแล้ว ใครอยากจะมีมองว่าเขาเป็น
คนหนุ่มที่แก่เกินวัยก็เชิญ

"ฝ่าบาท อัครเสนาบดีทูลขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ"

มหาดเล็กรับไข้เข้ามาทูลรายงาน

ฉิเฮ่าถอนใจยาว นีมันยามจื่อ* เข้าไปแล้ว มีเรื่องอะไรด่วนถึงขั้น
ต้องเข้าวังมาเข้าเฝ้าโดยรอกการประชุมขุนนางในตอนเช้าไม่ได้

"อนุญาต"

เขาโบกมืออย่างหมดแรง ดูท่าคืบนี้คงไม่ต้องนอนกันแล้ว เขาอดสงสัย
ไม่ได้ว่าบรรดาจักรพรรดิที่ประวัติศาสตร์แซ่ซ้องว่าทรงพระปรีชาสามารถ
ขณะเดียวกันก็ครอบครองสวามสามวังหกตำหนักเจ็ดสิบสองสนมทำกัน
ได้อย่างไร จึงสามารถจัดการงานราชการได้อย่างเหมาะสมลงตัว แล้ว
ยังเหลือเวลาไปหาความสุขได้อย่างอิมหนาสำราญ แฮ้อ คิดแล้วก็สมเพช
ตนเองยิ่งนัก นับตั้งแต่ครองราชย์มาจนถึงปัจจุบัน เขายังไม่มีเวลาคัดเลือก
สนมนางในเลยสักคน!

"กระหม่อมทูลไยวเหอถวายบังคมฝ่าบาท ขอให้พระองค์ทรง
พระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปีพะยะค่ะ"

ทูลไยวเหอเดินเข้ามาถึงห้องทรงพระอักษรก็หมอบตัวลงกราบ
ถวายบังคม

"ลุกขึ้นได้"

ฉิเฮ่ารู้สึกเบื่อหน่ายพิธีรีตองพวกนี้เข้าไส้ ในเมื่อเขาได้อนุญาตให้

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

อีกฝ่ายเข้าวังตามสะดวก และเจ้าตัวก็ถึงกับบุกมาเข้าเฝ้าในยามค่ำคืน ดึกดื่น แสดงว่าต้องมีฐานะสำคัญ โฉนจึงไม่เอ่ยปากพูดออกมาตรงๆ เสียเลย ใยต้องทำเรื่องให้มันยุ่งยากเย็นเยื่อเช่นนี้ด้วย แต่พอเห็นผมเฝ้าชาวโพลน ของหลี่เหยวเหอซึ่งเป็นหลักฐานของการอุทิศตนตราครุฑทำให้กษัตริย์ราชการ ก็ไม่สะดวกปากที่จะตำหนิออกไป จึงเพียงถามว่า

"อัศวินเสนาบดีหลี่มีเรื่องอะไรเร่งด่วนหรือ"

"กราบทูลฝ่าบาท ทางเหนือของแม่น้ำไหวเกิดอุทกภัยเพราะทำนบใหญ่แตก น้ำไหลล้นเข้าท่วมเขตฝูโจว ตอนนี้นำกำลังไหลบ่าไปทางปิ่นโจว ประชาชนนับร้อยนับหมื่นหลังคาเรือนไม่มีที่อยู่อาศัย กระทบมือขอให้ฝ่าบาทมีราชโองการลงไปเพื่อบรรเทาทุกข์ให้ราษฎรด้วยเถิดพะย่ะค่ะ"

ฉีเข้าฟังแล้วมีนงศิริชะแทบระเบิด

"เพิ่งจะเบิกงบประมาณไปซ่อมทำนบที่ว่าเมื่อปีก่อนมิใช่หรือ โฉนจึงฟังทลายอีกแล้วเล่า"

"ฝ่าบาท ฝูโจวมีฝนตกมาสามเดือนเต็มแล้วพะย่ะค่ะ ระดับน้ำในแม่น้ำเอ่อล้นขึ้นเหนือแนวเขื่อน ดั่งนั้น..."

นี่คือภัยธรรมชาติ สุดปัญญาที่มนุษย์เราจะจัดการได้!

ฉีเข้าใจสึกสงสัยว่าตนเองถูกบรรพบุรุษสาปแช่งไว้หรือไร นับตั้งแต่ขึ้นครองราชย์เป็นต้นมา ไม่ว่าเรื่องอะไรล้วนต้องลงมือทำด้วยตนเอง เช่นออกกฎหมายเปลี่ยนแปลงนโยบาย ทั้งหมดเพื่อให้ประชาชนกินดีอยู่ดี เหตุโฉนสวรรค์จึงไม่ดูดำดูดี สองปีน้ำท่วม สามปีแห้งแล้งกันดาร ภัยธรรมชาติเหล่านี้ดูเหมือนจะตามรั้งความเขาไม่รู้จักจบสิ้น

เหล่าขุนนางอำมาตย์ต่างสรรเสริญเยินยอเขาเป็นโอรสสวรรค์

ย่อมต้องได้รับการช่วยเหลือและเห็นใจจากเทวดาเบื้องบน เป็นไปได้หรือไม่ว่าเขาไม่มีดวงชะตาของจักรพรรดิ ดังนั้นพอขึ้นครองราชย์ เรื่องร้ายๆ จึงมักจะอุบัติขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน

หลี่ไหยวเหอเห็นสีหน้าสลดหดหู่ของอีกฝ่ายก็กราบทูลว่า

"ฝ่าบาททรงมีน้ำพระทัยรักใคร่ประชาชนเหมือนลูกหลาน หลายปีที่ผ่านมาทุกคนมีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก แต่อุทกภัยเล็กน้อยเปรียบเสมือนแผลคันยิบๆ ของแคว้นฉีที่ยิ่งใหญ่ของพวกเราเท่านั้น พระองค์อย่าได้ทรงกังวลพระทัยเกินไปเลยพะย่ะค่ะ"

ไม่ใช่เพิ่งพูดว่าประชาชนนับร้อยนับหมื่นไร้ที่อยู่อาศัยหรือหรือชีวิตแบบนี้เรียกว่าความเป็นอยู่ที่ดีได้อย่างไร ดีให้ตายเขาก็ไม่ยอมเชื่อ

"ฝ่าบาท พื้นที่บริเวณลุ่มแม่น้ำไหวทั้งสายนับแต่โบราณก็มีน้ำท่วมสลับแห้งแล้งเป็นระยะๆ อยู่แล้ว ไม่เคยแก้ไขได้อย่างเบ็ดเสร็จมาก่อน นี่คือการเจตนากรรมของสวรรค์พะย่ะค่ะ"

หลี่ไหยวเหอไขกตริระะไปกๆ ร้องขอให้ฉีเข้าอย่าวิตก มิเช่นนั้นอาจกระทบกระเทือนถึงพระวรกาย

"เรารู้แล้ว ถ้าอย่างนั้นมีราชโองการลงไป อุทกภัยครั้งนี้ให้เจ้าเป็นคนดูแลจัดการ"

ฉีเข้าสั่งการ

"หลังแก้ไขปัญหาเสร็จแล้ว ให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบกลับไปยังภูมิลำเนาเดิม ให้หน่วยราชการส่วนท้องถิ่นเบิกเมล็ดพันธุ์และเครื่องมือในการเพาะปลูกให้พวกเขาเข้มเป็นการชั่วคราว รอจนหลังฤดูใบไม้ร่วงค่อยชำระคืนพร้อมกับนำส่งภาษีatina"

"กระหม่อมขอเป็นตัวแทนประชาชนที่ได้รับทุกข์จากอุทกภัยทุกคน ขอบพระทัยในพระมหากรุณาธิคุณของฝ่าบาทพะยะค่ะ"

หลี่ไถยวเหอโขกศิระชะอีกครั้งก่อนจะลุกขึ้นเตรียมล่าถอยออกไป

ฉีเฮ่าชะงักคิดชั่วครู่ก่อนกล่าวว่า

"อัครเสนาบดีหลี่ เพื่อป้องกันหน่วยราชการทำงานอืดอาดจนส่ง ความช่วยเหลือล่าช้า เจ้าช่วยประกาศนโยบายเดิมออกไปว่าผู้ที่ช่วยเหลือ ประชาชนได้มากที่สุดจะได้รับการเลื่อนตำแหน่งสามขั้น ปูนบำเหน็จเป็น เงินหนึ่งพันตำลึง"

"รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ"

แม้หลี่ไถยวเหอจะรับราชโองการจากไปแล้ว แต่ความกังวลใจของ ฉีเฮ่ายังคงอยู่ นโยบายที่ราชสำนักให้กู้ยืมแก่ประชาชนได้ดำเนินมาเป็นปี ที่สามแล้ว เงินในท้องพระคลังสมควรทยอยเพิ่มขึ้นจากการรับชำระหนี้จน มีปริมาณเพียงพอ และจากคำกราบทูลของหน่วยงานทุกท้องที่ ปรากฏว่า ประชาชนพอใจต่อนโยบายการเปลี่ยนแปลงนี้เป็นอย่างมาก

แต่หากภัยธรรมชาติยังคงกระหน่ำซ้ำเติมอย่างต่อเนื่อง ต่อให้ท้อง พระคลังมีเงินมากมายเพียงไรก็ต้องถูกนำไปใช้ในการบรรเทาทุกข์จนหมดสิ้น หรือว่าอุทกภัยครั้งนี้ไม่มีวิธีแก้ไขจัดการได้อย่างเบ็ดเสร็จจริงๆ เอาแต่ เบิกเงินงบประมาณไปสร้างเขื่อนกันทำนอง ก็เหมือนกับใช้ตะกร้าไม้ไผ่ตักน้ำ ได้แต่ความว่างเปล่าไร้ประโยชน์

"เฮ้อ!"

เขานวดคัมภ์ที่ปวดตบๆ ไม่รู้ว่าผ่านเรื่องนี้ไปแล้วผมบนศิระชะจะหงอก เพิ่มอีกกี่เส้น

"ขอให้สวรรค์บันดาลให้ฝนหยุดตกเสียทีเถอะ"

เขาถอนใจยาวอีกครั้งก่อนจะรำพึงรำพันต่อไป

"เรา..."

เพิ่งจะอ้าปากพูดได้แค่คำเดียวพลันมีเสียงสดไลไฟเรียดังสอดขึ้น

"แทนที่จะถามสวรรค์เบื้องบนในทุกๆ เรื่อง มีผู้ฟังพาทอาศัยตัวเอง"

ฉิเข้าตะลึงงัน รีบหันขวับไปมอง เจาร่างสีชาวยายหนึ่งปรากฏสู่
คลองจักษุ ถูกต้อง เป็นเจาร่างสีชาวยายตั้งแต่หัวจรดเท้าจริงๆ นี่มันตัวอะไรกัน
เขากำลังจะอ้าปากถาม แต่ร่างนั้นถลันวูบมาทางด้านหลัง จากนั้นท่ายทอย
เขาก็เจ็บแปลบ สติสัมปชัญญะพลันดับวูบ

เมื่อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ฉิเข้าก็พบว่าตนเองถูกห่อไว้ด้วยผ้าขาวผืนหนึ่ง
มีเพียงศีรษะเท่านั้นที่โผล่ออกมา

แรงกระแทกที่ร่างกายได้รับทำให้เขารู้ทันทีว่าตนเองอยู่ในรถม้า กำลัง
ควบตะบึงเดินทางอย่างรวดเร็วโดยไม่รู้จุดหมายปลายทางคือที่ใด

"มีคนอยู่หรือไม่"

เขาตะโกนถาม สงสัยว่าใครกันหนอที่ขังฉิเข้าเทียมฟ้า นุกเข้า
วังหลวงไปจับตัวเขามาแบบนี้ และมีวัตถุประสงค์อะไร

ในช่วงห้าปีที่ครองราชย์ เขาเคยเผชิญหน้ากับผู้บุกรุกหลายครั้ง
จุดประสงค์ของคนพวกนั้นคือมาสังหารเขา ทว่านี่เป็นการจับตัว ในแผ่นดิน
แคว้นฉิเข้ามีฐานะสูงส่งที่สุด จับตัวเขามาแล้วจะไปเรียกร้องเงื่อนไขหรือ
ค่าไถ่เอาจากใคร

"ช่างโง่งมเหมือนเช่นที่ทุกคนเล่าลือกันจริงๆ"

บ๊ะจ่างลูกหนึ่งจึงกิ้งตักจากที่นั่งชนขอบประตูตั้งโครม

"ไอ้ย!"

ไซค์ที่ร่างถูกผ่านวมห่อไว้ จึงไม่รู้สึกรีบเท่าไรนัก ทว่าศึระะที่ไร้การ
ป้องกันกลับปุดโนขึ้นมา

โดยไม่สนใจเสียงร้องครวญครางของฉีเข้าในรถม้า สตรีลึกลับก็คิดว่า
ห่อสัมภาระกระโดดลงจากรถม้า เดินเอื่อยๆ ไปที่สระน้ำริมทาง

ภายใต้แสงจันทร์ซีดจาง นางค่อยๆ เปลี่ยนอาภรณ์สีชาวมลาย
ออกทีละชั้น เรือนร่างขาวผ่องดุจหยกงามเผยสู่สายตาทิละน้อย ทรวงอก
อวบอุ่มชูชัน เอวคอดกึ่งกลมกลิ้ง บันดาลเป็นภาพหญิงเปลือยที่งามล้ำ
ท่ามกลางสายลมโชยพัดไหว

แต่ละก้าวที่ท่อนขาเรียวงามเยื้องย่างลงสู่สระน้ำใส ประดูนางสวรรค
ที่งามบริสุทธิ์เหนือโลกีย์กำลังย่างกรายลงสู่โลกมนุษย์

ในช่วงรอยต่อของฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน ลมหนาวได้สิ้นสุดลงแล้ว
แต่อากาศเย็นในยามราตรียังคงแทรกซึมเข้าร่างกายจนหนาวเสียดกระดูก

ทว่าสตรีลึกลับกลับไม่รู้สึกรีบ นางลงมือชำระล้างคราบเหงื่อไคลบนกาย
อย่างมีความสุข แม้กระทั่งผมยาวสลวยก็ถูกปลดลง ใช้ฝ่ามือของต้นตึกแดนฝั่ง*
มาทำความสะอาดอย่างละเอียดถี่ถ้วนตั้งแต่หัวจรดเท้า ดูราวกับอยาก
ขัดถูผิวกายชั้นนอกให้หลุดล่อนออกไป

หลังจากขัดสีฉวีวรรณเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม นางจึงยอมก้าวขึ้นจากสระ
อย่างพอใจ จากนั้นค้นเอาขวดน้ำมันหอมออกมาจากห่อผ้า ทานวดไปบนร่าง

* ต้นตึกแดนฝั่ง หรือต้นเจ้าจ๋า (Chinese Honey Locust Tree) เป็นไม้ยืนต้น กิ่งมีหนามแหลม เปลือกมีสรรพคุณ
ทางยา คนจีนสมัยโบราณนิยมนำฝัก (ภาษาจีนเรียกว่า เจ้าเจียว) ของต้นนี้มาใช้เป็นเครื่องขัดผิว จนต่อมาเรียกสปู่ดูตัว
ว่า 'เจ้า'